

ÎNCERCAREA ȘI CLASIFICAREA SEIFURILOR, CAMERELOR ȘI UȘILOR DE TEZAU

SR EN 1143-1:1997 "Unități de depozitare de securitate. Cerințe, clasificare și metode de încercare pentru determinarea rezistenței la efracție. Partea 1 Seifuri, uși de tezaur și camere de tezaur"

Standardul SR EN 1143-1:1997 stabilește pentru seifuri cerințele minime în funcție de rezistența de ancorare și la efracție, stabilind următoarele clase de rezistență:

Clasa de rezistență	Încercare cu unelte de efracție		Rezistența de ancorare ¹⁾ Forța necesară kN	Încuietori		Cerință suplimentară pentru indicativul EX (opțional) Valoarea rezistenței post detonare RU
	Valoarea rezistenței pentru: acces parțial RU	acces complet RU		Număr	Clasa coform EN 1300	
0	30	30	50	1	A	2)
I	30	50	50	1	A	2)
II	50	80	50	1	A	4
III	80	120	50	1	B	6
IV	120	180	100	2	B	9
V	180	270	100	2	B	14
VI	270	400	100	2	C	20
VII	400	600	100	2	C	30
VIII	550	825	100	2	C	41
IX	700	1050	100	2	C	53
X	900	1350	100	2	C	68

¹⁾ Aplicabil numai seifurilor separate cu masa mai mică de 1000 kg.

²⁾ Indicativul EX nu se acordă pentru gradele 0 și I

Cerințele minime pentru clasificarea ușilor de tezaur și a camerelor de tezaur funcție de clasa de rezistență, conform SR EN 1143-1:1997, este prezentată în tabelul următor:

Clasa de rezistență	Încercarea cu unelte de efracție Valoarea rezistenței pentru acces complet RU	Încuietori ¹⁾		Cerință suplimentară pentru indicativul EX Valoarea rezistenței post detonare RU
		Număr	Clasa coform EN 1300	
0	1	2	3	4
0	30	1	A	2)
I	50	1	A	2)
II	80	1	A	4
III	120	1	B	6
IV	180	2	B	9
V	270	2	B	14
VI	400	2	C	20
VII	600	2	C	30

0	1	2	3	4
VIII	825	2	C	41
IX	1050	2	C	53
X	1350	2	C	68
XI	2000	3	C sau	100
		2	D	
XII	3000	3	C sau	150
		2	D	
XIII	4500	2	D	225

¹⁾ Nu se aplică pentru clasificarea camerelor de tezaur fără ușă.
²⁾ Indicativul EX nu se acordă pentru gradele 0 și 1

Standardul SR EN 1143 - 1 prevede pentru seifuri două încercări:

- încercarea de determinare a rezistenței de ancorare;
- încercarea de determinare a rezistenței la acțiunea uneltelor de efracție.

Rezistența de ancorare se determină pentru seifurile cu masă sub 1000 Kg și constă în verificarea, cu ajutorul unui echipament de încercare, a rezistenței construcției seifului și a sistemului de ancorare în elementul de construcție în care se face prinderea.

Rezistența la acțiunea uneltelor de efracție se calculează pe baza timpilor înregistrați și a tipurilor de unelte folosite la realizarea accesului parțial și a accesului complet. Standardul stabilește tipurile și categoriile de unelte folosite, fiecărui tip și categorie fiindu-i alocat un anumit coeficient și o anumită valoare de bază. Uneltele de efracție folosite sunt cele care în opinia colectivului de încercări determină valorile minime ale rezistenței. Accesul parțial implică realizarea la nivelul peretelui sau a ușii seifului a unei deschideri de: 125 cm², iar accesul complet implică fie realizarea la nivelul peretelui sau a ușii seifului a unei deschideri de 990 cm², fie îndepărtarea sau deschiderea ușii seifului, creându-se un spațiu de minimum 300 mm lățime și de peste 80% din înălțimea interioară a volumului de depozitare. În cazul seifurilor înglobate, îndepărtarea acestora din materialul în care se face înglobarea se consideră acces complet. Controlul realizării accesului se face cu ajutorul unor șabloane rigide standardizate.

Fazele încercării de determinare a rezistenței de ancorare sunt următoarele:

- montarea pe seif a echipamentului de încercare, prin intermediul sistemului de ancorare recomandat de producător, ce trece prin una din găurile de ancorare, conform instrucțiunilor de instalare a seifului;
- aplicarea unei forțe de 50 kN sau 100 kN (funcție de clasa de rezistență urmărită) în sistemul de ancorare; încărcarea se face lent, timp de 2 - 3 min;
- menținerea încărcării timp de 1 min după care se face descărcarea;
- înregistrarea forței aplicate și evaluarea stării sistemului de ancorare și a zonei orificiului de trecere (sistemul de ancorare nu trebuie să se rupă sau să treacă prin perete).

Fazele încercării de determinare a rezistenței la acțiunea uneltelor de efracție sunt următoarele:

- stabilirea pe baza documentației tehnice și a inspectării eșantionului a metodelor de atac și a uneltelor cele mai indicate pentru obținerea valorilor minime ale rezistenței;
- realizarea accesului parțial și a accesului complet cu cronometrarea timpilor de utilizare a fiecărei unealte;

- calcularea valorii rezistenței cu ajutorul unei relații stabilite prin standard, pe baza timpilor mășurați și a coeficienților și valorilor de bază ale unealtelor folosite.

Clasa de rezistență la efracție (de la 0 la X) se determină pe baza cerințelor stabilite prin standard în funcție de:

- valoarea rezistenței la acțiunea uneltelor de efracție pentru accesul parțial și accesul complet;
- valoarea rezistenței de ancorare;
- numărul și clasa de rezistență a încuietorilor (conform SR EN 1300).

Standardul SR EN 1143 - 1 prevede:

- pentru camerele de tezaur comlet echipate, cel puțin o încercare cu unelte de efracție pentru realizarea accesului complet la nivelul peretelui camerelor de tezaur și o încercare cu unelte de efracție pentru realizarea accesului complet la nivelul ușilor camerelor de tezaur;
- pentru camerele de tezaur fără ușă, cel puțin o încercare cu unelte de efracție pentru realizarea accesului complet la nivelul peretelui camerelor de tezaur;
- Pentru ușile de tezaur, cel puțin o încercare cu unelte de efracție pentru realizarea accesului complet la nivelul ușilor (inclusiv rama și secțiunile adiacente de perete , dacă este necesar).

Rezistența la acțiunea uneltelor de efracție se calculează pe baza timpilor înregistrați și a tipurilor de unelte folosite la realizarea accesului complet. Uneltele de efracție folosite sunt cele care în opinia colectivului de încercări determină valorile minime ale rezistenței. Accesul complet implică, fie realizarea la nivelul peretelui și /sau a ușii camerei a unei deschideri de 990 cm², fie îndepărtarea sau deschiderea ușii, creându-se un spațiu de minimum 300 mm lățime și de peste 80% din înălțimea interioară a volumului de depozitare. Controlul realizării accesului se face cu ajutorul unor șabloane rigide standardizate.

Fazele încercării de determinare a rezistenței la acțiunea uneltelor de efracție sunt următoarele:

- stabilirea pe baza documentației tehnice și a inspectării eșantionului a metodelor de atac și a uneltelor cele mai indicate pentru obținerea valorilor minime ale rezistenței;
- realizarea accesului parțial și a accesului complet cu cronometrarea timpilor de utilizare a fiecărei unealte;
- calcularea valorii rezistenței cu ajutorul unei relații stabilite prin standard, pe baza timpilor mășurați și a coeficienților și valorilor de bază ale unealtelor folosite.

Clasa de rezistență la efracție (de la 0 la XIII) se determină pe baza cerințelor stabilite prin standard în funcție de:

- valoarea rezistenței la acțiunea uneltelor de efracție pentru accesul complet;
- numărul și clasa de rezistență a încuietorilor (conform SR EN 1300).

În cazul seifurilor, camerelor (cu sau fără ușă) a și ușilor de tezaur rezistente la tentativele de efracție realizate cu explozivi, standardul SR EN 1143-1: 1997 stabilește, suplimentar față de încercările prezentate mai sus, realizarea unei încercări de determinare a rezistenței la acțiunea unei cantități standardizate de exploziv (tetranitrat de pentaeritrită).

În cazul seifurilor încărcătura explozivă se plasează în centrul geometric al volumului interior de depozitare, iar după detonare se efectuează o încercare cu unelte de efracție.

În cazul ușilor și camerelor de tezaur pentru introducerea încărcăturii explozive se pot realiza deschideri în eșantioanele de încercare prin încercări de efracție exploratorii. Atât durata acestor încercări, cât și tipurile de unelte de efracție sunt stabilite de către standard. Încărcătura explozivă este introdusă în deschiderea astfel realizată, se burează și se detonează. După explozie, se continuă încercarea cu unelte de efracție până la realizarea accesului complet. Calculul valorii de rezistență la efracție pentru încercările post-detonare se face cu ajutorul unei relații stabilite prin standard, pe baza timpilor măsurați și a coeficienților și valorilor de bază ale unealtelor folosite.

Clasa de rezistență la efracție (de la II la XIII) se determină pe baza cerințelor stabilite prin standard în funcție de:

- valoarea rezistenței la acțiunea uneltelor de efracție pentru accesul complet;
- valoarea rezistenței la efracție pentru încercările post-detonare;
- numărul și clasa de rezistență a încuietorilor (conform SR EN 1300).